

ною частиною європейської спільноти, наблизившись до останньої за основними соціально-економічними показниками та стандартами життя. Для цього нашої державі необхідно буде реалізувати свої зобов'язання щодо гендерної рівності.

1. Мудрик А.В. Социализация человека / А.В. Мудрик. – М.: Академия, 2004. – 304 с.
2. Воронина О.А. Московский центр гендерных исследований. Глоссарий. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.gender.ru/>.
3. Кон И.С. Пол и гендер. Заметки о терминах. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.sexology.narod.ru/>.
4. Киммел Майкл С. Гендероване суспільство: пер. з англ. / Майкл С. Киммел. – К.: Сфера, 2003. – 490 с.
5. Основи теорії гендеру: навч. посібник. – К.: «К.І.С.», 2004. – 481 с.
6. Аніщук Н.В. Гендерне насильство у правовому житті України: монографія / Н.В. Аніщук. – Одеса: Юридична література, 2007. – 232 с.
7. Івченко Ю.В. Філософсько-правовий аналіз гендерної політики в Україні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.12 / Ю.В. Івченко; Київський національний університет внутрішніх справ. – К., 2009. – 19 с.
8. Офіційний вісник України: щотижневий збірник актів законодавства. – 2005. – № 40. – С. 48–55.

Вікторія Райлянова

доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін,
кандидат філологічних наук, доцент

Наталія Дербас

здобувач вищої освіти
факультету соціально-психологічної
освіти та управління
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ Україна

ІНТЕГРАЦІЯ ГЕНДЕРНОЇ СКЛАДОВОЇ В ОСВІТУ

Сучасне світове співтовариство знаходиться сьогодні на етапі демократичного розвитку. Один з основних принципів демократичного суспільства - це визнання рівних прав жінок і чоловіків у всіх областях, яке повинно формуватися з раннього віку. Цьому можуть сприяти принципи гендерного підходу до освіти.

Проблема гендерного підходу до навчання і виховання особистості знаходить актуальне значення в умовах оновлення змісту освіти та модернізації загальноосвітньої школи. Гендерна освіта допомагає вирішувати безліч важливих соціальних завдань, і необхідність його розвитку все частіше обговорюється в педагогічному співтоваристві.

В багатьох державах гендерна освіта і виховання починаються вже з дитячого садка. І це не випадково, так як тільки виховання, орієнтоване на рівноправ'я статей, здатне сформувати у підростаючого покоління егалітарну свідомість - концепція, яка пропонує створення суспільства з рівними можливостями по управлінню і доступу до матеріальних благ всім його членам.

Впровадження гендерного підходу в практику освіти стикається з низкою труднощів: неоднозначне ставлення в суспільстві і в професійному середовищі педагогів; відсутність у шкільних вчителів спеціальних знань в галузі гендерної педагогіки; шкільні програми і підручники розроблені без врахування гендерних принципів навчання.

Багато інститутів суспільства зміцнюють традиційні гендерні стереотипи. У засобах масової інформації, наприклад, жінки, головним чином, показуються в якості об'єктів дії, жертв і піклуються про інших, в той час як чоловіки зазвичай зображуються винахідливими, сильними, розумними і ініціативними. У той час як засоби масової інформації підкреслюють силу і успіх чоловіків, жінка, навіть усталена, зазвичай оцінюється, в першу чергу, за зовнішнім виглядом. Таким чином, засоби масової інформації, включаючи телебачення, радіо, шкільні підручники, дитячі книги, журнали, фільми і багато форм електронної комунікації, зберігають і поширюють стереотипи про чоловіків і жінок.

Тому, на рівні освітньої політики та управління освітніми установами необхідно прагнути:

- 1) підвищувати престижність роботи в сфері освіти;
- 2) вводити навчальні дисципліни з гендерної проблематики;
- 3) проводити гендерні експертизи і корекції шкільних підручників;
- 4) проводити тренінги і освоювати такі стилі викладання і спілкування в системі освіти, які мають на увазі подолання помилкових і несправедливих гендерних стереотипів

Освіта сьогодення має стати ефективним механізмом, який дає людям можливість самим планувати своє життя на принципах активного громадянства. Це можливо тільки при зміщенні акценту на модель гендерно орієнтованого навчання. Необхідно, щоб держава і суспільство позначили свою позицію з питання гендерної освіти, що дало б поштовх подальшим дослідженням в цьому напрямку.

На думку фахівців, реалізація гендерної концепції реальна тільки при перегляді всієї програми навчання і ретельному підборі викладачів.

У гендерній освіті багато неоднозначного, і діяти треба дуже обережно. Головне - щоб інтерес до проблеми став громадським.

<https://gendercenter.sumdu.edu.ua/images/docs/12.pdf>

<http://gcro.nios.ru/system/files/2015/09/184/po-131-132.pdf>

<https://cyberleninka.ru/article/n/gendernoe-obrazovanie-teoreticheskie-aspekty>

Марина Саснко

доцент кафедри теорії
та історії держави і права,
кандидат юридичних наук, доцент

Владислав Гузенко

курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЖІНКА В УКРАЇНСЬКІЙ ПОЛІТИЦІ

Незважаючи на те що жінки формально отримали рівний із чоловіками статус, де-факто вони продовжують піддаватися дискримінації і в політичній сфері. Експертки вбачають в цьому кілька причин: низький соціальний статус жінок, економічна залежність від чоловіків, нерівноцінний розподіл сімейних обов'язків, відсутність центрів з політичної освіти населення, відсутність підтримки жінок-політиків з боку чоловіків та нерозуміння останніми важливості проблеми представлення жінок у владі, вплив стереотипу «політика – чоловіча справа»[1].

Жінки, в середньому, по світу посідають лише 22% місць у національних парламентах. Україна наразі посідає аж 107 місце у рейтингу 26 із лише 12% жінок у Верховній Раді. Країни колишнього соцтабору не просунулися у лідери за кількістю жінок у парламентах. Трансформаційні процеси і боротьба за важливі економічні ресурси не сприяли значному залученню жінок до великої політики. Хіба що вирізняється Белорусь (29%), країна, якій притаманний радянський спадок радше «видимості» парламенту як владного органу.

Законодавці затверджують нормативно-правові акти з метою унеможливлення будь-якої дискримінації за статевою ознакою. Проте постає питання чи дотримуються політики принципу гендерної рівності у своїй професійній діяльності.

Відтак необхідно звернути увагу, що з 2017 року в Україні ратифіковані міжнародно-правові документи щодо рівних прав та можливостей жінок та чоловіків, також зазначимо, що з 1997 в нашій державі діє Конвенція ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок. Беручи до уваги дані нормативно правові акти гендерна політика повинна посідати ключову роль у державній політиці [2].

Не відстає й державне законодавство у цій сфері, відтак у статті 24 Конституції України нам наголошують на рівних правах та можливостях жінок та чоловіків [3].